

El 9 d'octubre de 1238, Jaume I tomó posesión de la ciudad de Valencia e inició el proyecto de construir el epicentro de un nuevo reino. Cien años después de aquella fecha, en 1338, los nuevos pobladores empezaron a celebrar la efeméride e hicieron perenne en el calendario anual aquel recuerdo.

Hoy es una de las fiestas más antiguas de Europa y, a pesar de las más difíciles circunstancias, es el referente ineludible del nacimiento del pueblo valenciano, que con esta tradición quiere insistir en su firme voluntad de manifestar los valores de la libertad, la concordia y la solidaridad con el espíritu de un pueblo que mira hacia el futuro.

1
Palacio de los Almirantes de Aragón. Casa del Almirante

Calle del Palau, 14
Época: siglos XV-XVIII
Estilo: gótico
Declaración singular. BOE: 16/02/1944

En el barrio Seu-Xerea se encuentra uno los mejores ejemplos de palacios góticos valencianos. Perteneció este palacio a los barones de Villalonga y Castelnovo, pasó luego a la familia de los Cardona, almirantes de Aragón, para más tarde ser de la familia Palafox cuyas armas aparecen en la portada. El palacio se organiza entorno a un patio central. Tras el acceso hay un zaguán cubierto con un artesanado de madera, decorado con bandas rojas y amarillas, que da paso al patio mediante un arco apuntado. En este se encuentra un pozo con brocal realizado en piedra.

En la planta baja del patio discurren arquerías apuntadas. La planta principal se desarrolla mediante una galería de arcos ojivales que descansan sobre finas columnas. En el piso superior se abren en tres de sus lados ventanas geminadas. La fachada, del siglo XVIII, está dividida en sótano, entresuelo, planta noble y piso superior. La portada es adintelada con círculos de decoración, en la parte central se encuentra el escudo de armas de la familia Palafox y Cardona. En la actualidad es la sede de la Conselleria de Hacienda y Modelo Económico.

1A
Baños del Almirante

Calle del Almirante, 3 y 5
Época: siglo XIII
Estilo: arquitectura islámica
BOE: 16/02/1944

Junto al Palacio de los Almirantes de Aragón se encuentran estos baños árabes que fueron utilizados hasta el siglo XX. Durante el siglo XIX se realizó una restauración que le confirió un aspecto neoárabe. En 1963 una segunda restauración les devolvió el aspecto original. La entrada actual, constituida por un arco de herradura

que da paso al zaguán, procede de la primera restauración, con muros de azulejería de estilo neonazarí. Tras el zaguán se pasa a un vestíbulo de planta rectangular, cubierto con vigas de madera, en cuyo muro se abren dos puertas que conducen a la sala fría y a la sala caliente. La sala fría es rectangular y presenta cubierta con bóveda de cañón con diez tragaluces estrellados. Desde esta sala se pasa a la sala templada, también rectangular, que está dividida en tres tramos mediante tres arcos que apean en dos columnas. El espacio central está cubierto por una cúpula octogonal sobre trompas, en la cúpula se abren lucernas estrelladas. Los espacios laterales están cubiertos con bóveda de cañón que está perforada con lucernas estrelladas. Al este del conjunto se encuentra la sala caliente, con cubierta de bóveda de cañón con seis aberturas estrelladas.

2
Palacio del Marqués de Campo o de los Berbedel

Plaza del Arzobispo, 3
Época: siglos XVII-XIX
BIC: 05/10/2007

Situado en la plaza del Arzobispo. Fue sede de la Capitanía General durante el mandato del general Elío. En 1840 lo compró el marqués de Campo, que realizó una gran reforma, configurando la actual fachada, que está compuesta por un cuerpo central flanqueado por dos

laterales que se elevan con una altura más a modo de torreones. El cuerpo central, de dos plantas, presenta dos vanos de acceso con rejería en la planta baja que se corresponden con los dos superiores, también adintelados, rematados con frontones triangulares y bolas, unidos por un balcón corrido. Los huecos están separados por pilastras sobre las que se desarrollan entablamentos. Remata con un frontón curvo y una balaustrada. Sobre las portadas de acceso, en el entablamento se disponen dos escudos. El patio es rectangular con arcadas en la parte inferior, dos arcos en los lados cortos y tres arcos en los largos. Posteriormente fue adquirido por los condes de Berbedel, que lo restauraron, destacando su decoración.

En 1989 fue restaurado para albergar el Museo de la Ciudad.

3
Palau de la Generalitat

Calle de los Caballeros, 2. Valencia
Época: siglos XV-XX
Estilo: gótico-renacimiento
BIC 03/06/1931 y BIC Conjunto, Monumento histórico de la Ciudad de Valencia, 10/05/1993

Se trata del edificio más emblemático de la Comunitat Valenciana, siendo sede de la primera y máxima institución de los valencianos, la Diputació de la Generalitat del Regne de València, desde el siglo XV hasta la abolición de los fueros en 1751, que pasó a alojar la Audiencia Territorial, y en 1923 la Diputación de Valencia. En 1978, la Presidencia del Consell se instaló en el Salón Dorado hasta 1982 que, tras la probación del Estatuto de Autonomía de la Comunitat Valenciana, el Palau acogió el Consell y Les Corts, éstas se trasladaron al Palau de Benicarló en 1984. Referente siempre activo en la historia de los valencianos, y de gran simbolismo sociopolítico, esta obra tardogótica con importantes intervenciones renacentistas constituye uno de los mejores exponentes de la arquitectura civil valenciana. Su dilatado proceso de edificación es paralelo al de sus funciones como sede de diversas instituciones, lo que conlleva una mezcla de estilos que hace difícil su encasillamiento.

La evolución del edificio es compleja. Las primeras obras, en 1441, las encarga el “diputat” Roís de Corella a Francesc Martínez. Más tarde, en 1481, se construye una nueva escribanía, un archivo y una sala para el servicio, a cargo de los maestros Pere Compte y Joan Yvarra para las fachadas exteriores y Joan Corbera para la portada de la escribanía, la del archivo y los escudos de la sala recayente a la calle de los Caballeros. Entre 1516-1600 se erige la Torre y los dos estudios de su entresuelo, la «sala gran daurada» y «sala xica daurada», sobre los que más tarde se construiría la «sala nova». En la última etapa, de 1600 a 1700, Joan Sarinyena realizaría un nuevo retablo para la capilla. Finalmente, en 1656 se construiría una nueva portada en la fachada de la calle de los Caballeros, diseñada por Jeroni Espinosa. En 1690 se sustituye la portada gótica de la plaza de Manises. A finales del XVIII se fraccionan las salas y se añaden balcones, siendo a mediados del siglo XX cuando el arquitecto Vicente Rodríguez recupera el edificio original, y en 1941 Luis Albert, arquitecto de la Diputación, redacta el anteproyecto de restauración y ampliación del Palau. Aunque resulta difícil hacer una selección de elementos arquitectónicos, se puede destacar:

La fachada principal, emplazada en la calle de los Caballeros, que está jalonada por la Torre Vella, al este, y la Torre Nova, al oeste, y presenta un portal de medio punto rematado por una gran dovela. Sobre el semisótano se levantan tres alturas. En la entreplanta se abren ventanas rectangulares que presentan columnas cerradas con capiteles de figuras fantásticas, similares a las de la Lonja. La planta principal contiene una serie de ventanas trilobuladas. Debajo del alero se encuentra una galería de arcos pequeños. La Torre Vella es el reflejo estilístico de la construcción y recoge características góticas, herrerianas y renacentistas, acorde con los cambios arquitectónicos del siglo XVI.

En el patio gótico hay que destacar la escalera de honor, diseñada por Corbera, con molduras que dejan a la vista los nervios de esta magnífica obra del gótico flamígero. Aquí encontramos la escultura de Mariano Benlliure *El infierno de Dante*.

Por la escalera izquierda se llega a la escribanía (cuyo artesanado es el original del s.XV) el archivo y la Sala de Reuniones (Sala Vella o Sala del Consell). Por la escalera derecha entramos al Salón Dorado grande o Estudi Daurat, que se usaba para reuniones

extraordinarias, y al fondo la Sala Dorada pequeña o Retret, sala de juntas que se utilizaba habitualmente. En la Sala de la Capella o Salón de Reyes, hay que resaltar el antiguo emblema con los tres estamentos, el militar-nobiliario, el eclesiástico y el civil, representados por san Jorge, la Virgen y el Ángel Custodio, respectivamente, así como los retratos de los reyes valencianos desde Jaume I. También es importante la intervención de los pintores Simón de Gurrea y García de Carcastillo, quienes decoraron el techo del archivo con figuras «vulgarment dites del romà». El Palau de la Generalitat, además de joya arquitectónica, contiene numerosas obras de arte y excelentes trabajos de artesanos, como artesonados, azulejos, pavimento de manises, posiblemente diseñados por Joan de Joanes, resaltando los lienzos que representan a los “diputats”, de Joan Sarinyena, los retratos de los tres estamentos, realizados por Vicent Requena, Joan Sarinyena y Francesc Poço, respectivamente, y el de la Virgen, de Bernadí Çamora. Tanto la edificación como la ornamentación de las salas responde al deseo de los diputados de que la Generalitat dispusiera de un palacio digno.

3A
Palacio de Castellfort

Calle de los Caballeros, 9
Época: siglo XX
Estilo: ecléctico

Actualmente es una de las sedes de la Presidencia de la Generalitat, también conocido como Palacio del Marqués de Castellfort. Edificio palaciego, construido por encargo de los marqueses de Castellfort, es la obra más importante del eclecticismo en Valencia. Fue diseñado en 1903 por el arquitecto Joaquín María Arnau Miramón, que proyecta una fachada en la que utiliza elementos clasicistas, renacentistas, neogriegos y medievalizantes. Compuesto por planta baja, entresuelo y tres pisos altos. Destacan los amplios miradores en los ángulos del piso principal y las cúpulas que coronan las torres. Destaca el lujoso zaguán con su escalinata de mármol blanco, que recibe la luz por una claraboya cenital.

4
Palacio de la Batllía

Plaza de Manises, 4
Época: siglos XV-XVI
MHN, BRL 01-01-25

El palacio de la Batllía, también conocido por el palacio de Jáudenes, es la actual sede de la Diputación de Valencia. El edificio original fue construido por Carlos V, a mitad del siglo XVI, en estilo gótico-renacentista, sobre la residencia del bayle general del Reino de Valencia, pasando a propiedad privada con Isabel II. Del edificio primitivo solo queda un esquema gráfico del padre Tosca, ya que la reforma realizada en el siglo XIX prácticamente lo demolió, salvando solo los arcos góticos del patio. El estilo de la fachada actual corresponde a la intervención realizada por el arquitecto Vicente Alcayne Armengol. En 1940 fue recuperado por la Diputación de Valencia, que lo restauró y amplió utilizando el huerto del palacio. La obra estuvo a cargo del arquitecto José M. Cortina Pérez, que le confirió una impronta post-académica. En la portada principal encontramos el escudo de armas de don Luis de Jáudenes y Rodrigo, conrado de Zanoni. Y en el patio se ha colocado una lápida de época romana-imperial, procedente de las excavaciones de L’Olivereta de Benaguasil. Hay que resaltar que el comedor del palacio estaba decorado con pinturas de Ignacio Pinazo, del que su dueño, el financiero José Jaumandreu y Sitges, era gran admirador. Estas pinturas se han recuperado y están puestas en su lugar.

5
Palacio del Marqués de la Scala

Plaza de Manises, 3
Época: siglos XV-XVI-XVII-XVIII
Estilo: gótico-renacimiento
BIC 01-01-2014

Situado junto al palau de la Batlia y frente al de la Generalitat, este palacio perteneció a los Boil, marqueses de la Scala y señores de Manises, que dieron nombre a la plaza. En el siglo XIX pasó a ser el Colegio Jesús y María, y en el siglo XX fue sede de Lo Rat Penat y después del Sindicato de Hostelería, acabando como laboratorio de perfumes y taller de pianos. En la actualidad es la sede de la Diputación Provincial. El actual palacio está constituido por dos edificios de época diferentes, unidos en el siglo XVIII. El principal, a la izquierda, inició su construcción en el siglo XVI y contiene una galería de arquillos en su cuerpo superior. En su ampliación, en el siglo XVII, se unen ambos edificios construyendo una escalera imperial, uno de cuyos tramos lleva a la antesala noble del palacio, denominada Sala de los Estrados, cubierta con un artesonado con friso de madera del siglo XVIII. A principios del siglo XX, el arquitecto Luis Ferreres colocó el escudo de la familia Scala en el edificio más antiguo y desplazó la escalera. Fue restaurado a finales del siglo XX, unificando las fachadas de los dos edificios que componen este palacio.

6 Palacio de los Català de Valeriola

Plaza de Nules, 2
 Época: siglos XV-XX
 Estilo: gótico-barroco
 BIC DOCV: 05/10/2007

El palacio de los Català de Valeriola, al igual que muchas casas solariegas valencianas, son fruto de múltiples intervenciones, según las necesidades y los gustos de la época.

La primitiva casa, perteneciente a los Valeriola, fue reconstruida en el último tercio del siglo XV, orientada a la calle dels Catalans (hoy Samaniego). En 1513, Guillermo Ramón Català compró la casa a su suegro, de cuyo linaje adoptó el nombre y las armas.

El edificio, siguiendo las pautas del gótico civil de la Corona de Aragón, se organiza en torno a un patio central, de donde arranca una monumental escalera en ángulo que conduce a las dependencias de la planta noble, con una baranda por una quebrada moldura en zigzag. De la fábrica gótica, tan solo quedan algunos elementos, como la escalera, los arcos escarzanos que delimitan el patio y el dintel de uno de los ventanales geminados.

En este palacio, Bernardo Guillem Català de Valeriola fundó, en 1595, la Academia de los Nocturnos, institución del mecenazgo de la familia. La gran reforma la inició Vicente Català de Valeriola, a partir de 1727, construyendo la fachada de forma longitudinal orientada a la nueva plaza. En ella se reflejan los cuatro niveles tradicionales en que se dividen los palacios valencianos. En 1814, al extinguirse la casa de los Català de Valeriola, el palacio pasó a la familia de los Escofet, que sustituyó el escudo que figuraba sobre el dintel de la puerta, por el magnífico blasón barroco de este linaje. Posteriormente, se realizó una fuerte intervención neogótica en el patio, abriéndose balconadas sobre los arcos escarzanos.

7 Palacio del Marqués de Malferit

Calle de los Caballeros, 22
 Época: siglo XV
 Estilo: gótico

Antigua residencia de los marqueses de Malferit, llamado de los condes de Brizuela, al parecer sus primeros propietarios, es el palacio gótico mejor conservado de la calle de los Caballeros. Siglos de historia han supuesto diversas reformas, exterior e interiormente, para adaptarlo a los diferentes usos. Su aspecto actual procede del proyecto que el maestro de obras Lucas García Cardona redactó en 1893. La nueva fachada de carácter historicista, vinculada al renacimiento italiano, consolidó la gran transformación llevada a cabo en su interior durante la segunda mitad del XIX. Sus puertas gemelas conducen, una al patio gótico y al palacio, y otra al edificio residencial.

En 1939 albergó el Arzobispado y hoy es la sede de L'Iber, Museo de los Soldaditos de Plomo.

8 Palacio de los Condes de Alpuente

Calle de los Caballeros, 28
 Época: siglos XVIII-XIX
 Estilo: barroco

Edificio barroco del siglo XVIII, construido sobre un palacio gótico por la familia Hollier de Irlanda, cuya hija se caso con el II conde de Alpuente, del que toma su nombre.

Posteriormente, lo adquirió la familia Oller, sustituyendo el escudo de la portada.

Recordando su pasado gótico, el palacio se distribuye en torno al patio central descubierto, que cuenta con grandes arcos carpaneles. Una escalera de piedra da acceso al piso principal.

Su singular fachada barroca esta edificada en ladrillo visto, destacando balcones adintelados adornados con grandes pilastras y frontones partidos. Por distintos lugares de la fachada encontramos decoración con máscaras burlescas.

9 Palacio d'en Bou

Calle de En Bou, 11
 Época: siglo XV
 Estilo: tardogótico

La familia en Bou procede de un noble linaje catalán, cuyo fundador, Esteve Bou d'Urgell, vino con el rey Jaime I a la conquista de Valencia.

Edificio con la tipología propia de los palacios de fortaleza gótica, en un estilo tardogótico recoge ya elementos renacentistas, como es la galería con arquería tipo logia del piso superior. Su estructura sigue las pautas de los palacios góticos valencianos, de planta cuadrada y desarrollo en torno a un patio central al que recaen: el entresuelo y la planta noble, a la que se accede por una escalera volada en ángulo de gran recorrido, la llamada escalera de honor. Destaca el artesanado del siglo XVIII en la planta principal.

Durante las obras de rehabilitación de finales del siglo XX, se encontraron pinturas murales de gran calidad, procedentes del edificio del siglo XIV. También de esta época es la portada principal, en la que se aprecia el dovelaje de la puerta original.

En 1990 fue rehabilitando eliminando todos los añadidos no acordes con la tipología original del palacio. Actualmente es una de las sedes administrativas de la Generalitat Valenciana.

- 1 Palacio de los Almirantes de Aragón
- 1A Baños del Almirante
- 2 Palacio del Marqués de Campo o de los Berbedel
- 3 Palau de la Generalitat
- 3A Palacio de Castellfort
- 4 Palacio de la Batlia
- 5 Palacio del Marqués de la Scala
- 6 Palacio de los Català de Valeriola
- 7 Palacio del Marqués de Malferit
- 8 Palacio de los Condes de Alpuente
- 9 Palacio d'en Bou

DIA 9 MES 10 ANY 2015

NOU D'OCTUBRE

DIA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Nueve palacios para el 9 d'Octubre

La Generalitat Valenciana con motivo de la fiesta del 9 d'Octubre, día de la Comunitat Valenciana, abre el domingo 4 de octubre los palacios a los ciudadanos y ciudadanas.

Nueve palacios para el 9 d'Octubre, edificios singulares e históricos que difícilmente pueden ser visitados y que muestran el esplendor arquitectónico, artístico e histórico de nuestro pasado como valencianos.

GENERALITAT VALENCIANA

El **Nou d'Octubre de 1238 Jaume I** prengué possessió de la ciutat de **València**, i inicià el projecte de construir l'epicentre d'un nou regne. Cent anys després d'aquella data, en 1338, els nous pobladors començaren a celebrar l'efemèride i feren perenne al calendari anual aquell record. Hui és una de les festes més antigues d'Europa i malgrat les més difícils circumstàncies és referent indefugible del naixement del poble valencià, el qual amb esta tradició vol insistir en la seua arrelada voluntat de fer valdre els valors de la llibertat, la concòrdia i la solidaritat amb l'esperit d'un poble que mira cap al futur.

1
Palau dels Almiralls d'Aragó. Casa de l'Almirall

.....

Carrer del Palau, 14
Època: segles XV-XVIII
Estil: gòtic:
Declaració singular. BOE: 16/02/1944

Al barri de la Seu-Xerea es troba un dels millors exemples de palaus gòtics valencians. Va pertànyer aquest palau als barons de Vilallonga i Castelnovo, va passar després a la família dels Cardona, almiralls d'Aragó, i més tard a la família Palafox, les armes de la qual coronen la portada. El palau s'organitza entorn d'un pati central. Després de l'accés hi ha un portal cobert amb un teginat de fusta, decorat amb bandes roges i grogues, que dona pas al pati per mitjà d'un arc apuntat. En aquest s'hi troba un pou amb brocal realitzat en pedra. En la planta baixa del pati recorren arcuacions apuntades. La planta principal es desenvolupa per mitjà d'una galeria d'arcs ogivals que descansen sobre fines columnes. En el pis superior s'obrin en tres dels seus costats finestres geminades.

La façana, del segle XVIII, està dividida en soterrani, entresòl, planta noble i pis superior. La portada és a nivell amb cercles de decoració, en la part central hi ha l'escut d'armes de la família Palafox i Cardona. En l'actualitat és la seu de la Conselleria d'Hisenda i Mo-del Econòmic.

1A
Banys de l'Almirall

.....

Carrer de l'Almirall, 3 i 5
Època: segle XIII
Estil: arquitectura islàmica
BOE: 16/02/1944

Vora el Palau dels Almiralls d'Aragó es troben aquests banys àrabs que van ser utilitzats fins al segle XX. Durant el segle XIX es va realitzar una restauració que li va conferir un aspecte neoàrab. En 1963 una segona restauració els va tornar l'aspecte original. L'entrada actual, constituïda per un arc de ferradura que dona pas al portal, procedeix de la primera restauració, amb murs de taulleria d'estil neonazari. Després

del portal es passa a un vestíbul de planta rectangular, cobert amb bigues de fusta, en el mur del qual s'obrin dos portes que condueixen a la sala freda i a la sala calenta. La sala freda és rectangular i presenta coberta amb volta de canó amb deu claraboies estrelades. Des d'aquesta sala es passa a la sala temperada, també rectangular, que està dividida en tres trams per mitjà de tres arcs que baixen en dos columnes. L'espai central està cobert per una cúpula octogonal sobre trompes, en la cúpula s'obrin lluernes estrelades. Els espais laterals estan coberts amb volta de canó que està perforada amb lluernes estrelades. A l'est del conjunt es troba la sala calenta, amb coberta de volta de canó amb sis obertures estrelades.

2
Palau del Marqués de Campo o dels Berbedel

.....

Plaça de l'Arquebisbat, 3
Època: segles XVII-XIX
BIC: 05/10/2007

Situat a la plaça de l'Arquebisbat. Va ser seu de la Capitania General durant el mandat del general Elío. En 1840 el va comprar el marqués de Campo, qui va realitzar una gran reforma, configurant l'actual façana, composta per un cos central flanquejat per dos laterals que s'eleven amb una altura més en forma de torrasses. El cos central, de dos plantes, presenta dos obertures

d'accés amb reixes en la planta baixa que es corresponen amb les dos superiors, també de llinda, rematades amb frontons triangulars i boles, unides per un balcó corregut. Els buits estan separats per pilastres sobre les quals es desenvolupen entaulaments. Remata amb un frontó corb i una balustrada. Sobre les portades d'accés, en l'entaulament es disposen dos escuts. El pati és rectangular amb arcades en la part inferior, dos arcs en els costats curts i tres arcs en els llargs. Posteriorment va ser adquirit pels comtes de Berbedel, que el van restaurar, destacant la seua decoració.

En 1989 va ser restaurat per a albergar el Museu de la Ciutat.

3
Palau de la Generalitat

.....

Carrer dels Cavallers, 2. València
Època: segles XV-XX
Estil: gòtic-renaixement
BIC: 03/06/1931 i BIC Conjunt, Monument històric de la Ciutat de València, 10/05/1993

Es tracta de l'edifici més emblemàtic de la Comunitat Valenciana, el qual és la seu de la primera i màxima institució dels valencians, la Diputació de la Generalitat del Regne de València, des del segle XV fins a l'abolició dels furs en 1751, i que va passar a allotjar l'Audiència Territorial i, en 1923 la Diputació de València. En 1978, la Presidència del Consell va instal·lar-se en la Sala Daurada fins el 1982 que, després de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, el Palau va acollir el Consell i les Corts, posteriorment aquestes es van traslladar al Palau de Benicarló en 1984.

Referent sempre actiu en la història dels valencians, i de gran simbolisme sociopolític, esta obra tardogòtica amb importants intervencions renaixentistes constitueix un dels millors exponents de l'arquitectura civil valenciana. El seu dilatat procés d'edificació és paral·lel al de les seues funcions com a seu de diverses institucions, la qual cosa comporta una mescla d'estils que fa difícil el seu encasellament. L'evolució de l'edifici és complexa. Les primeres obres, en 1441, les encarrega el diputat Roís de Corella a Francesc Martínez. Més tard, en 1481, es construeix una nova escrivania, un arxiu i una sala per al servici,

a càrrec dels mestres Pere Compte i Joan Yvarra per a les façanes exteriors i Joan Corbera per a la portada de l'escrivania, la de l'arxiu i els escuts de la sala que dona al carrer dels Cavallers. Entre 1516-1600 s'erigeix la Torre i els dos estudis de l'entresòl, la «sala gran daurada» i «sala xica daurada», sobre els quals més tard es construiria la «sala nova». En l'última etapa, de 1600 a 1700, Joan Sarinyena realitzaria un nou retaule per a la capella. Finalment, en 1656 es construiria una nova portada en la façana del carrer dels Cavallers, dissenyada per Jeroni Espinosa. En 1690 se substitueix la portada gòtica de la plaça de Manises. A finals del XVIII es fraccionen les sales i s'afigen balcons, i és a mitjan segle XX quan l'arquitecte Vicente Rodríguez recupera l'edifici original. En 1941 Luis Albert, arquitecte de la Diputació, redacta l'avantprojecte de restauració i ampliació del Palau. Encara que resulta difícil fer una selecció dels elements arquitectònics, podem destacar:

La façana principal, emplaçada al carrer dels Cavallers, remarcada per la Torre Vella, a l'est, i la Torre Nova, a l'oest, presenta un portal de mig punt rematat per una gran dovella. Sobre el semisoterrani s'eleven tres alçades. A l'entrepanta s'obrin finestres rectangulars que presenten columnes tancades amb capitells de figures fantàstiques, semblants a les de la Llotja. La planta principal conté una sèrie de finestres trilobades. Davall del ràfol hi ha una galeria d'arcs menuts.

La Torre Vella és el reflex estilístic de la construcció i arreplega característiques gòtiques, herrerianes i renaixentistes, d'acord amb els canvis arquitectònics del segle XVI. Al pati gòtic cal destacar l'escala d'honor, dissenyada per Corbera, amb motlures que deixen a la vista els nervis d'aquesta magnífica obra del gòtic flamíger. Ací trobem l'escultura de Marià Benlliure *L'infern de Dant*. Per l'escala esquerra s'arriba a l'escrivania (l'enteginat de la qual és l'original del s. XV) l'arxiu i la Sala de Reunions (Sala Vella o Sala del Consell). Per l'escala dreta entrem a la Sala Daurada gran o Estudi Daurat, el qual era usat per a les reunions extraordinàries, i al fons, la Sala Daurada Menuda o Retret, sala de juntes que s'utilitzava habitualment.

A la Sala de la Capella o Sala dels Reis, cal ressaltar l'antic emblema amb els tres estaments, el militar-nobiliari, l'eclesiaàstic i el civil, representats per sant Jordi, la Mare de Déu i l'Àngel Custodi, respectivament, així com els retrats dels reis valencians des de Jaume I. També és

4
Palau de la Batlia

.....

Plaça de Manises, 4
Època: segles XV-XVI
MHN, BRL 01-01-25

El Palau de la Batlia, també conegut pel Palau de Jáude-nes, és la seu actual de la Diputació de València. L'edifici original va ser construït per Carles V, a meitat del segle XVI, en estil goticorenaixentista, sobre la residència del batle general del Regne de València, passà a propietat privada en el regnat d'Isabel II. De l'edifici primitiu només queda un esquema gràfic del pare Tosca, ja que la reforma realitzada en el segle XIX pràcticament el va demolir, salvant només els arcs gòtics del pati. L'estil de la façana actual correspon a la intervenció realitzada per l'arquitecte Vicente Alcayne Armengol.

En 1940 va ser recuperat per la Diputació de València, que el va restaurar i ampliar utilitzant l'hort del palau. L'obra fou dirigida per l'arquitecte José M. Cortina Pérez, que li va conferir una empremta postacadèmica. En la portada principal trobem l'escut d'armes del senyor Luis de Jáudenes i Rodrigo, comte de Zanoni. I en el pati s'ha col·locat una làpida d'època romana-imperial, procedent de les excavacions de l'Olivetera de Benaguasil. Cal ressaltar que el menjador del palau estava decorat amb pintures d'Ignasi Pinazo, del qual el seu propietari, el financer José Jaumandreu i Sitges, era gran admirador. Aquestes pintures s'han recuperat i estan posades en el seu lloc.

5
Palau del Marqués de la Scala

.....

Plaça de Manises, 3
Època: segles XV-XVI-XVII-XVIII
Estil: gòtic-renaixement
BIC 01-01-2014

Situat prop del Palau de la Batlia i enfront del de la Generalitat, aquest palau va pertànyer als Boil, marquesos de la Scala i senyors de Manises, que van donar nom a la plaça. En el segle XIX va passar a ser el Col·legi Jesús i Maria, i en el segle XX va ser seu de Lo Rat Penat i després del Sindicat d'Hostaleria, i acabà com a laboratori de perfums i taller de pianos. En l'actualitat és la seu de la Diputació Provincial.

L'actual palau està constituït per dos edificis d'època diferents, units en el segle XVIII. El principal, a l'esquerra, va iniciar la seua construcció en el segle XVI i conté una galeria d'arquets en el seu cos superior. En la seua ampliació, en el segle XVII, s'uneixen ambdós edificis construint una escala imperial, un dels trams de la qual porta a l'antecala de la sala noble del palau, denominada Sala de les Estrades, coberta amb un teginat amb fris de fusta del segle XVIII. A principis del segle XX, l'arquitecte Luís Ferreres va col·locar l'escut de la família Scala en l'edifici més antic i va desplaçar l'escala. Va ser restaurat a finals del segle XX, moment en què s'unificaren les façanes dels dos edificis que componen este palau.

6 Palau dels Català de Valeriola

Plaça de Nules, 2
Època: segles XV-XX
Estil: gòtic-barroc
BIC DOCV: 05/10/2007

El Palau dels Català de Valeriola, semblantment a moltes cases pairals valencianes és fruit de múltiples intervencions segons les necessitats i els gustos de l'època.

La primitiva casa, pertanyent als Valeriola, va ser reconstruïda en l'últim terç del segle XV, orientada al carrer dels Catalans (hui Samaniego). En 1513, Guillem Ramon Català va comprar la casa al seu sogre, del llinatge del qual va adoptar el nom i les armes.

L'edifici, seguint les pautes del gòtic civil de la Corona d'Aragó, s'organitza entorn d'un pati central, d'on arranca una escala monumental en angle que condueix a les dependències de la planta noble, amb una barana per una motlura trencada en zig-zag. De la fàbrica gòtica, tan sols queden alguns elements, com l'escala, els arcs escarsers que delimiten el pati i la llinda d'un dels finestrals geminats.

En este palau, Bernat Guillem Català de Valeriola va fundar, en 1595, l'Acadèmia dels Nocturns, institució que va tindre el mecenatge de la família. La gran reforma la va iniciar Vicent Català de Valeriola, a partir de 1727, construint la façana de forma longitudinal orientada a la nova plaça. S'hi reflecteixen els quatre nivells tradicionals en què es divideixen els palaus valencians. En 1814, amb l'extinció de la casa dels Català de Valeriola, el palau va passar a la família dels Escofet, la qual va substituir l'escut que figurava sobre la llinda de la porta, pel magnífic blasó barroc d'este llinatge. Posteriorment, es va realitzar una forta intervenció neogòtica en el pati, que va obrir balconades sobre els arcs escarsers.

7 Palau del Marqués de Malferit

Carrer dels Cavallers, 22
Època: segle XV
Estil: gòtic

Antiga residència dels marquesos de Malferit. Anomenat dels comtes de Brizuela, probablement els seus primers propietaris, és el palau gòtic millor conservat del carrer dels Cavallers. Segles d'història han suposat diverses reformes, exteriorment i interiorment, per a adaptar-lo als diferents usos. El seu aspecte actual prové del projecte que el mestre d'obres Lucas García Cardona va redactar en 1893. La nova façana de caràcter historicista, vinculada al renaixement italià, va consolidar la gran transformació duta a terme en el seu interior durant la segona mitat del XIX i per això les seues portes bessones que condueixen, una al pati gòtic i al palau, i una altra a l'edifici residencial. En 1939 va albergar l'Arquebisbat i hui és la seu de l'Iber, el Museu dels Soldats de Plom.

Edifici barroc del segle XVIII, construït sobre un palau gòtic per la família Hollier d'Irlanda, la filla de la qual es va casar amb el segon comte d'Alpont, de qui pren el nom.

Posteriorment, el va adquirir la família Oller, que va substituir l'escut de la portalada.

Recordant el seu passat gòtic, el palau es distribueix entorn del pati central descobert, que compta amb grans arcs carpanells. Una escala de pedra dona accés al pis principal.

La seua singular façana barroca està edificada en rajola vista, hi destaquen balcons allindanats adornats amb grans pilastres i frontons partits. Per diversos llocs de la façana trobem decoració amb màscares burlesques.

8 Palau dels Comtes d'Alpont

Carrer dels Cavallers, 28
Època: segles XVIII-XIX
Estil: barroc

9 Palau d'en Bou

Carrer d'en Bou, 11
Època: segle XV
Estil: tardogòtic

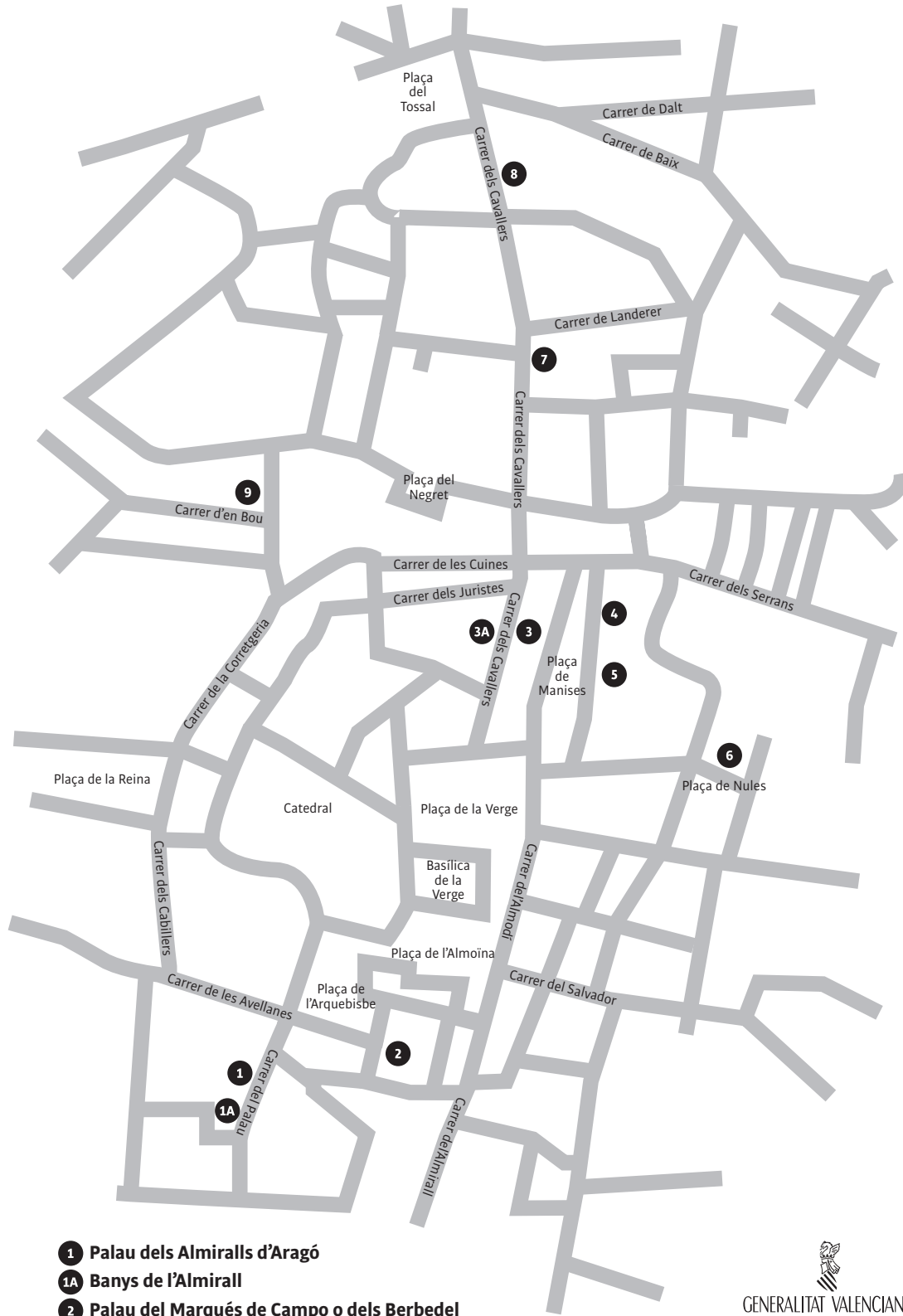

La família en Bou procedeix d'un noble llinatge català, el fundador de la qual, Esteve Bou d'Urgell, va vindre amb el rei Jaume I a la conquesta de València.

Edifici amb la tipologia pròpia dels palaus de fortalesa gòtica, en un estil tardogòtic, arplega ja elements renaixentistes, com són la galeria amb arcades tipus lògia del pis superior. La seua estructura segueix les pautes dels palaus gòtics valencians, de planta quadrada i desplegament entorn a un pati central sobre el qual recauen: l'entresòl i la planta noble, a la qual s'accedeix per una escala volada en angle de gran recorregut, l'anomenada escala d'honor. Destaca l'enteginat del segle XVIII en la planta principal.

Durant les obres de rehabilitació de finals del segle XX, es van trobar pintures murals de gran qualitat, procedents de l'edifici del segle XIV. També d'aquesta època és la portada principal, en la qual s'aprecia el dovellatge de la porta original.

En 1990 va ser rehabilitat eliminant tots els afegits no ajustats a la tipologia original del palau. Actualment és una de les seues administratives de la Generalitat Valenciana.

- 1 Palau dels Almiralls d'Aragó
- 1A Banys de l'Almirall
- 2 Palau del Marqués de Campo o dels Berbedel
- 3 Palau de la Generalitat
- 3A Palau de Castellfort
- 4 Palau de la Batlia
- 5 Palau del Marqués de la Scala
- 6 Palau dels Català de Valeriola
- 7 Palau del Marqués de Malferit
- 8 Palau dels Comtes d'Alpont
- 9 Palau d'en Bou

GENERALITAT VALENCIANA

AJUNTAMENT DE VALENCIA

DIPUTACIÓ DE VALENCIA
Calze a calze amb els Ajuntaments

DIA 9 MES 10 ANY 2015

NOU D'OCTUBRE

DIA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Nou palaus per al 9 d'Octubre

La Generalitat Valenciana amb motiu de la festa del 9 d'Octubre, dia de la Comunitat Valenciana, obri el diumenge 4 d'octubre els palaus als ciutadans i ciutadanes. Nou palaus per al 9 d'Octubre, edificis singulars i històrics que difícilment poden ser visitats i que mostren l'esplendor arquitectònic, artístic i històric del nostre passat com a valencians.

GENERALITAT VALENCIANA